

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Diff. III. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

DICENDUM 3. *Ex motivo naturali modo naturali concurrente; nec accedente ullo principio elevativo, impossibile est fieri actum supernaturalem.*

PROBATUR. Quia nulla posset ostendi causa, quæ illi attribuat supernaturalitatem. Et certe si motivum naturale modo omnino naturali concurrens, principia actum supernaturalem, supernaturale non esset supra vires naturæ, quia neque supra vires illius motivi. Ut autem advertatur quid sit sentiendum de Doctrina Lugo. sup. tacta.

NOTO 1. Experiri fideles in multis actibus, de quibus præsumitur esse illos supernaturales, quod non moveantur honestate virtutis prout revelata; nec experimur in nobis accedentes ad Confessionem, quod doceamus propter summum bonum offensum, quod nobis est revelatum, sed sistimus præcisè in bonitate. Porro si sciret aliquis se non eliciuisse ante Confessionem, dolorem supernaturalem, teneretur repetere illam Confessionem ob defectum partis essentialis, qui debet esse dolor supernaturalis. Si ergo dicatur defacto (ut dicit Lugo) ex parte motivi differre dolorem naturalem, & supernaturalem, quod supernaturalis respiciat bonum v.g. revelatum, sit ut qui certus esset se ex tali proposito bono, non eliciuisse dolorem, deberet repetere Confessiones, quod nemo dixerit.

NOTO 2. Esse secundum spem Christianam, quod ex motivo naturali defacto fiat actus supernaturalis, quia facienti quod in se est Deus non denegat gratiam, & Evangelium invitat nos, ut intuitu Dei operemur, hinc si ita ut Evangelium docet operamur, spem habemus quod supernaturaliter operemur: nam has operationes intendit Evangelium.

NOTO 3. Non esse secundum spem Christianam quod ex motivo naturali possit fieri actus supernaturalis. Ratio est, quia defacto in Evang. quotiescunque fit mentio actuum naturalium v.g. dandi potum aquæ frigida; semper additur, vel in nomine meo, vel mihi fecistis &c. similia, quæ notant non esse secundum spem Evangelii, quod ex motivo naturali, defacto fiat actus supernaturalis, & si quæ sunt in oppositum Historiæ, v.g. illa de eo qui pauperem panis buccella percussit & tamen meritis est, id explicari debet, quod scilicet in ipso projiciendi actus reluxerit illi aliquid Christiani motivi, licet adjuncta fuerit executioni imperfectio impatientiæ. Certè enim actus naturalis malus, non potest habere supernaturale præmium.

QUÆRES? Per quid tandem actus supernaturalis differat à naturali, dicam differre diversitate specificâ fundatâ in distinctis definitionibus, quod scilicet actus supernaturalis dicat superantiam exigentiæ cujuscunque creabilis substantiæ, quod non habet actus naturalis. Quod si Quæras: unde cognosci debeat quod hæc definitio huic actui conveniat; dicam cum Trid.

quando est actus sicut oportet. Quod si quæras, unde cognoscitur quod sit ille actus prout oportet ad salutem? Dico tunc cum principium supernaturale, influit effectivè in illum actum, secundum virtutem suam propriam, etiam potentiam elevando. Sed hunc influxum nos discernere non possumus, speramus tamen. Est hæc Doctrina inter alios Molina, in Conc. q. 14. a. 13. d. 34.

DICES. Cum Ripalda d. 46. n. 1. Actus fidei supernaturalis est omnino certus, naturalis autem incertus, certitudo autem & incertitudo sunt differentia essentialis actus intellectus, ex modo tendendi in objectum. Ergo etiam ex modo tendendi in objectum, different actus naturalis & supernaturalis.

RESPONDEO. Conc. etiam ex modo tendendi differre actum naturalem & supernaturalem; sed nego quod præcisè ex modo tendendi certo vel incerto supernaturalis sentur, de quo hic quærebatur; sed supernaturalis sentur ratione principii productivi illorum actuum, ejusque supernaturalis. Addo quando superiori difficultate dictum est, quod in motivo supernaturali modo sibi proportionato movente procedat actus supernaturalis, in ly modo sibi proportionato, includitur per nos principium elicitivum supernaturale, nam præcisè à motivo, per hæc nus tractata, non desumitur supernaturalitas. Quamquam dictum aliàs, ubi de certitudine fidei, quod Actus Naturalis & Supernaturalis fidei, eidem motivo innitentes, sint non nisi ratione principii inæquales, in certitudine.

DIFFICULTAS III.

Solvuntur Objectiones.

OBJICITUR 1. Auctoritas.

1. AUCTORITAS est S. Pauli i. ad Thel. 2. gratias agentis Deo quod credidissent verbo Dei, ut est Verbum Dei. Ergo sequitur actum illum ex illa auctoritate elicitum fuisse supernaturalem.

RESPONDETUR. Auctoritatem hanc non esse contra nos: non enim negamus posse esse fuisseque illum, de quo Paulus, actum supernaturalem ob Auctoritatem Dei, sed negamus dum ob Auctoritatem Dei fit, semper esse supernaturalem.

2. AUCTORITAS est Pontificum qui hanc propositionem Baji damnarunt. *Distinctio inquit, illa duplicis amoris, naturalis videlicet quæ Deus amat ut auctor nature, & gratiæ, quo Deus amat ut beatificator est; vana est & commentitia.* Quæ tamen propositio verificatur per nos, cum censeamus Deum ut Auctorem gratiæ, posse nos amare amore naturali; & ut Auctorem naturæ amore supernaturali.

RESPONDETUR. Hoc, in quo damnatus Bajus, est, quia negabat distinctionem duplicis amoris; hoc nos non negamus.

3. Aucto-

3. AUCTORITAS est. Quod hæc sententia Semi-Pelagianismum sapiat: Nam Semi-Pelagiani docuerunt duplicem esse fidem, quandam perfectam, quandam imperfectam. Si autem de objecto supernaturali credibili potest fieri actus naturalis & supernaturalis, fit, ut admittamus duplicem illam fidem Semi-Pelagianorum.

RESPONDETUR. Errorem Semi-Pelagianorum non fuisse in hoc quod duplicem fidem admiserint, sed quod illam fidem imperfectam naturalem dicebant esse initium justificationis, quod nos non dicimus.

4. AUCTORITAS Aug. L. contra Julian. c. 3. *Noveris ergo, non officiis, sed finibus discernendas esse virtutes.*

RESPONDET Ripalda citat. d. 45. num. 18. agere illic Aug. non de presenti materia, sed de distinctione virtutis à vitiis; in progressu autem delabi ad hoc, quod ad virtutem non sufficiat honesta agere, quod solum voluit Julianus, sed & honeste. Inde tamen non sequitur, quod circa idem objectum non possit actus naturalis & supernaturalis fieri.

5. AUCTORITAS est S. Thom. 1. 2. q. 63. a. 3. Supernaturales actus distinguuntur à naturalibus per motiva.

RESPONDETUR. Loqui S. Thom. de eo quod fit ut plurimum & quidem secundum speciem Christianam, vel loquitur S. Thom. quod distinguantur actus supernaturales, per motiva supernaturalia, non utcumque sed modo sibi proportionato concurrentia, vel loquitur de specificatione extrinseca, non intrinseca, petibili ab ipsis principiis effectivis.

OBJICIT 2. Actus naturalis & supernaturalis non specificatur essentialiter ab objectis, ut conclusum, non etiam à potentiis: quia hæc naturales. Ergo à nullo.

RESPONDETUR. Specificari illos ratione principiorum supernaturalium, modo sibi debito concurrentium, & ratione potentiarum naturalium, prout elevarum.

INSTATUR. Elevatio illa cum sit accidentalis, non mutat esse naturæ. Ergo adhuc actus ab illa concurrente productus, debet esse naturalis: effectus enim sequitur debiliorem partem.

RESPONDETUR. Negando Conseq. Effectus autem sequitur debiliorem partem, quando agens potentius non elevat debilitatem inferioris: ad eum modum, quo, manus periti scriptoris, elevat manum imperiti.

OBJICIT 3. Si circa objectum supernaturale posset dari actus naturalis, posset Deus ut est in se, adeoque intuitivè videri viribus naturæ, quod non conceditur.

RESPONDETUR. Concedimus circa objectum supernaturale posse dari actum naturalem, sed non concessimus quod illud objectum sit intuitivè videndum. Et licet quidem abstractiva notitia circa Deum prout est in se, possit

dari & naturalis & supernaturalis, non tamen sequitur dandam visionem Dei & naturalem, & supernaturalem, nec id ex hæcenus dictis deduci potest.

OBJICIT 4. Si circa objectum naturale, ex motivo naturali, potest esse actus naturalis, & ex motivo supernaturali naturalis actus, sequitur non esse in potestate humana elicere actum supernaturalem: homo enim de se solum poterit operari circa objectum propositum: ad Deum autem spectabit determinare, quod fiat actus naturalis vel supernaturalis.

RESPONDETUR. Sequi ex Nostra sententia, quod non sit in potestate hominis gratia divinæ non adjuti, elicere actum supernaturalem, licet sit in potestate ejus quæ adjuti, & non determinabit, se quidem homo electivè ad actum supernaturalem, procedente electione ex intuitiva notitia differentie actus naturalis à supernaturali: hanc enim non habet, sed determinabitur à Deo, faciente creaturâ rationali, quod in se est. Nec inde sequitur per nos destrui totum fundamentum necessitatis gratiæ, si circa objectum supernaturale possit versari actus naturalis, quia per nos, licet non ideo erit necessaria gratia, quia est attingendum objectum supernaturale, erit tamen necessaria, quia est attingendum sicut oportet, & modo objectis proportionato.

OBJICIT 5. Actus ille quo Hæreticus negans purgatorium credit Trinitatem, est certus: quia innititur Auctoritati divinæ, est etiam obscurus: quia innititur revelationi, quomodo ergo est naturalis? Cum nullus actus naturalis sit certus, & tamen inevidens.

RESPONDETUR. Negando quod actus naturalis aliquis non possit esse certus & obscurus, si sit actus innitens cæteroqui motivo supernaturali, & contineat prædicata certificativa, ut continet auctoritas Dei dicentis, quam etiam Ethnici, pro certificativa assument. Differt tamen ille actus etiam in certitudine ab actu supernaturali, quia certitudo actus desumetur non solum à motivo, sed etiam à principio, impotenti de se, concurrere ad aliquid incertum, & hanc certitudinem non habebit actus naturalis, de quo hæc, nec enim ad eum concurreret habitus fidei supernaturalis, qui habitus est certissimorum. Unde nec ille actus fidei naturalis meritorius erit vitæ æternæ. Quia quamvis omnes actus, qui versantur circa objectum supernaturale, si fiant sicut oportet, ordinentur ad vitam æternam; secus si fiant non sicut oportet, ut non sit sicut oportet, actus naturalis.

OBJICIT 6. Habitus supernaturales non possunt haberi viribus naturæ. Ergo nec motivum supernaturale poterit attingi viribus naturæ.

RESPONDETUR. Consequens esse verum, si procedat de motivo supernaturali intuitivè attingen-

tingendo; secus si procedat de motivo abstractivè attingendo. Unde non tenebit Paritas: quia inter effectum & causam debet spectari proportio, ut vi proportionis, perfectionem effectus in se contineat causa, nihil autem naturale continet perfectionem supernaturalem, adeoque nec continebit perfectionem habitus supernaturalis; non est autem necesse ut cognitio abstractiva contineat perfectionem entitativam motivi, consequenter poterit moveri, à motivo supernaturali, actus naturalis.

OBJICIT 7. Actus desumunt suam speciem ab objecto formali, quod principium per nostram doctrinam ruit.

RESPONDETUR. Specificationem extrinsecam & terminativam desumi ab objectis, intrinseca autem habetur ex ipsamet entitate, quæ ab hoc vel illo principio, proportionatè ad illius agendi vim participatur, potest autem principium naturale concurrere, movente motivo supernaturali, adeoque producere adhuc actum naturalem.

Tractationem de Peccatis excepit materia de Gratia, demum de Ente supernaturali. Utinam à peccatis translato Gratia in novam etiam & supernaturam agentem transferat nos Creaturam.

Ad M. D. G. Bq; V. Honorem.
b.M.

I N D E X

Titulorum in hoc Opere contentorum.

TRACTATUS I. DE VITIIS & PECCATIS. DISPUTATIO I.

<i>De Vitio & Peccato ut sit.</i>	6
QUÆST. I. <i>Quomodo explicandum peccatum ut sit</i>	6
QUÆSTIO II. <i>De Peccato Theologico ut sit</i>	9
Difficultas I. An peccatum Theologicum in ratione offensæ sit infinitum simpliciter	ib.
Difficultas II. Solutio Objectionum	11
Punctum Difficultatis 1. Argumentum petiti ex satisfactione Christi	ib.
Punctum Difficultatis 2. Proponuntur alia fundamenta oppositorum	15
Punct. Diff. 3. Solvuntur instantiæ recentiores	18
QUÆSTIO III. <i>De Peccato Philosophico ut sit</i>	21
Difficultas I. Potestne committi aliqua actio graviter mala sine ulla Dei memoria?	22
Difficultas II. An peccatum factum sine advertentia ad offensam Dei sit offensa Dei	25
Punct. Diff. 1. Quid tenendum?	ib.
Punct. Diff. 2. Solvuntur reliquæ objectiones	27
Diff. III. An sit possibilis suppositio, in qua absque advertentia ad Dei offensam commissum peccatum, sit mortale?	29
QUÆSTIO IV. <i>De Peccato ut sit, in quantum est contra legem</i>	31
QUÆSTIO V. <i>De malitiis in peccato inclusis</i>	32

TRACTATUS II. DE DIVISIONIBUS PECCATI DISPUTATIO II.

<i>De Divisionibus Peccati</i>	35
<i>De Divisione in peccatum Commissionis & Omissionis</i>	ib.
QUÆSTIO I. <i>De Peccato Commissionis</i>	ib.
Difficultas I. An in positivo, an in negativo stet malitia Commissionis	ib.
Punct. Diff. 1. Proponuntur tenendæ Conclusiones	ib.

Punct. Diff. 2. Examinantur rationes pro secunda conclusionem	38
Punct. Diff. 3. Probatur intentum	40
Diff. II. Quid importet negatio rectitudinis debite in esse peccato	42
Punct. Diff. 1. Proponuntur recentiorum explanationes	43
Punct. Diff. 2. Afferuntur reliquæ explanationes	43
Punct. Diff. 3. Concluditur intentum	43
Diff. III. Solvuntur objectiones	47
QUÆSTIO II. <i>De Peccato Omissionis</i>	51
Diff. I. proponuntur quædam huc concernentia	53
Diff. II. An sit possibilis pura ommissio libera	55
Diff. III. Solvuntur objectiones	59
QUÆSTIO III. <i>Posita à possibilitate pura ommissionis libere, dandane illa Deo?</i>	61

DISPUTATIO III.

<i>De aliis Divisionibus peccati</i>	61
QUÆSTIO I. <i>De divisione in Mortale & Veniale</i>	61
QUÆST. II. <i>De divisione in proprium & Originale</i>	63
Diff. I. Quid per alios contineri voluntates posterorum in voluntate Adami?	73
Diff. II. Explicatur ista continentia voluntatum	74
Diff. III. Explicatur essentia originalis	74
QUÆSTIO III. <i>De aliis divisionibus peccati</i>	74

TRACTATUS III.

<i>De reliquis materiis de peccatis concernentibus</i>	77
<i>DISPUTATIO IV.</i>	

<i>De Causis, subjecto & Pœnis peccati</i>	ib.
QUÆSTIO I. <i>De Causis peccati</i>	ib.
Diff. I. Quare per alios Deus non sit causa peccati	ib.
Diff. II. Quare Deus non est causa peccati	ib.
Diff. III. Objectiones in oppositum	ib.
QUÆSTIO II. <i>De subjecto peccati</i>	ib.
Diff. I. An sit possibilis creatura potens peccare venialiter, & non mortaliter, & è converso?	ib.